

További próbatermek és műhelyek

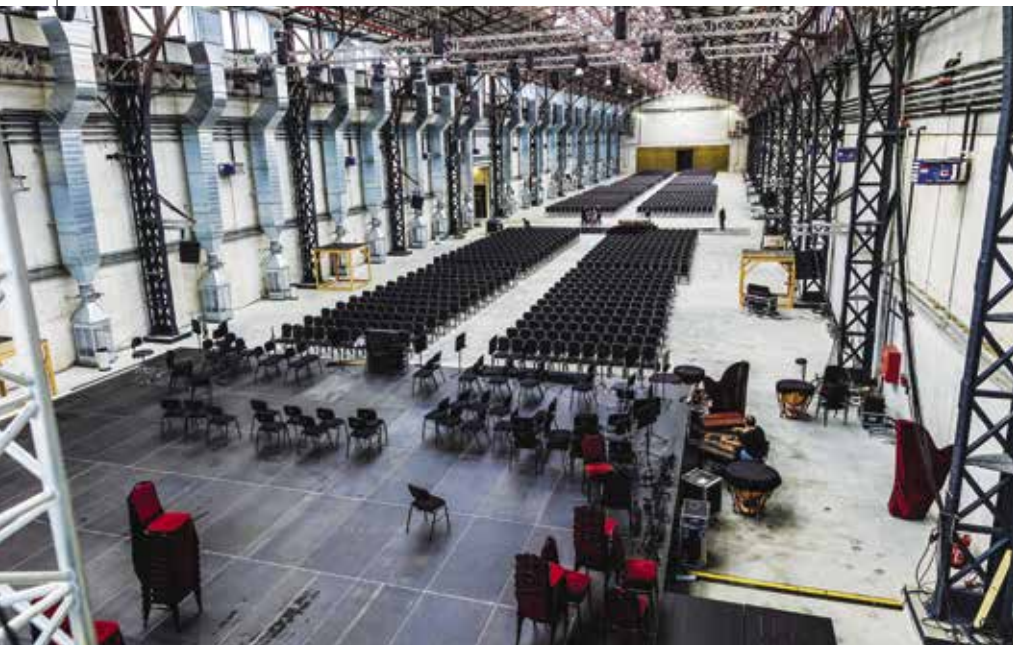
Az Eiffel Műhelyház Óriásraktára várhatóan az év második felében kezd el átalakulni. Az I. ütem részeként a csarnok Kőbányai úti részén 5 új próba-

terem készül oly módon, hogy énekes, hangszeres és balettprobák megtartására egyaránt alkalmasak legyenek. A csarnok másik felében a szcenikai

műhelyek bővítését egy jövőbeli II. ütemben fogjuk elkészíteni.

A próbatermek tervezésénél kiemelt figyelmet fordítottunk az akusztikára: a próbatermek falai dupla vázszerkezettel készülnek, hogy akusztikailag független válaszfalként működhessenek. Ezek esetében az Eiffel Műhelyház már meglévő próbatermeinél alkalmazott megoldást kívánjuk követni, az akusztikai falburkolat elemeit az Opera szcenikai műhelyei fogják legyártani. Az óriás csarnoktér jelenleg ipari padlóval rendelkezik, amelyre a próbatermek a „ház a házban” szerkezetek súlyát elosztva kerülnek kivitelezésre. A próbatermek vasbeton padlólemezére új, borovifenyő burkolatú, rugalmas, párnafás fa színpadpadló kerül. A 15×18 méteres termek belmagassága 9,5 méter lesz, mivel az elképzelések szerint díszletelemeket is fel lehet majd állítani próbatermekbe. A termek és a díszletek gyártására szolgáló műhelyek között emiatt magas, díszletszállításra alkalmas kétszárnyú (2,5×4,8 m) dupla hanggátló ajtótor épül.

Józsa Anka
beruházó építész

Az átalakításra váró Óriásraktár 2020 augusztusában (a Parkfoglaló gálakoncert esetleges esőhelyszínének berendezése közben)

Jelmezkészítés az Eiffel Műhelyházban

Mint minden nagy változást, az Eiffel Műhelyházba való költözést is vegyes érzelmek előzték meg, amiben keveredik az újdonság izgalma és az újtól való félelem is, attól, hogy a változások milyen hatással lesznek a tényleges működésre. A kollégák szerencsére jól viselték a költözést, mindössze egy munkatárs volt, akinek az új helyszínnel annyira megnőtt a munkába járás időtartama, hogy ezt nem vállalta. A költözéssel kapcsolatban, ha voltak is ellenérzések, azok elsősorban annak szóltak, hogy más hangulata volt annak, hogy az Andrassy úton dolgozhatott az ember, de itt olyan körülményekkel találkoztunk, amelyek ezt ellensúlyozzák.

Hatalmas terekben dolgozunk, ami abból a szempontból előny, hogy egy varrodán belül a szabások általában mindig ugyanazokkal a jelmezkészítő kollégákkal dolgoznak együtt, ilyen módon, bár mindenki egy produkción dolgozik, a műhelyen belül vannak kisebb csoportok is. A nagy tér és a kellő távolság lehetővé teszi, hogy egymás köreit ne zavarják, de a helyiség léptékei mégis átláthatóvá teszik mindezt. Együtt vagyunk, de külön is tudunk működni, ami azért is jó, mert mégis 15-16 fő dolgozik egy műhelyben, nem vagyunk összezsúfolódva néhány négyzetméteren. Nagy,

világos térben vagyunk, ahol felülről kapjuk a természetes fényt is. Tartottunk tőle, hogy ha nincsenek ablakok, az olyan lesz, mintha bezártak volna egy betonkockába, de érdekes módon ez nem nyomasztó, sokat számít, hogy fölöttünk üvegfal van, afölött üvegterető. Nagyon várjuk, hogy kialakítsák felettünk az Oázisnak nevezett zöldterületet, az is biztos nagyon jó lesz, mert ha az ember friss levegőre vágyik, vagy szeretné kiszellőztetni a fejét, akkor csak egy lépcsősoron kell felmenni. Az elmúlt évben ráadásul sikerült belakni a környezetet: olyan ez, mint egy új lakás, amit az ember fokozatosan vesz birtokba és formálja saját ízléséhez. Mindenkinek megvan a maga pár négyzetmétere, amit a magáénak tudhat és virágokkal, képekkel, jelmezervekkel vagy a tervezőktől ka-

pott köszönőlevelekkel díszíti fel, kinek mi tetszik. Fontos, hogy az ember ne úgy érezze magát, mint ha egy gyárban lenne futószalag mellett, mert itt másfajta munka zajlik.

A költözést megelőzően voltak kétségeink azzal kapcsolatban is, hogy a ruhapróbákat hogyan tudjuk majd leegyeztetni, mert amikor a Hajós utcában voltunk, az Operaház szomszédságában, néha még ott is kihívást okozott áthívni a művészeket a varrodába. Tartottunk attól, hogy ha az Eiffellel messzebb kerülünk, akkor ez még nehezebb lesz, de úgy tűnik, ezt is tudjuk kezelni, hiszen rendpróbák az Eiffelben is vannak, mi is úgy szervezzük a ruhapróbákat, hogy a művészeknek praktikus legyen. A színpadon szereplő kollégák is megértik, hogy ezért be kell jönni, a balettművészek esetében pedig, akiket a munkájuk nagyrészt az újpesti ideiglenes próbatermükhöz köt, mi szoktunk kivonulni: ha másképp nem megoldható, a szabások, kivitelezők helyben bonyolítják le a ruhapróbát. Ehhez szükség van a kölesönös odafigyelésre, de az egész színházi rendszer csak így tud működni.

Maga a költözés gyakorlati és logisztikai téren sok feladatot adott, hiszen a három varroda és a parókaműhely átköltözésének ütemezésekor arra

A Márk Tivadar jelmeztár épülete, háttérben a Tolnay Pál üzemeltetési központ

kellett törekednünk, hogy a kidobozolást követően folytatni tudjuk a munkát. Ebben kiemelkedő szerep hárult a műhelyvezető kollégákra, akik a legpontosabban látták át az egyes részfeladatokat, a szakmai szempontok figyelembevételével. A munkaszakaszokat ennek megfelelően úgy ütemeztük, hogy mi az, amivel el tudunk készülni, amit le tudunk zárni, hogy ne egy folyamat kellős közepére tűzzük ki a beköltözést. A kicsomagolást követően így a munkát hatékonyan tudtuk folytatni, a költözés pedig nem okozott érdemi lemaradást a munkafolyamatokban. Mivel nagy műhelyekről van szó, a költözés kb. három hetet vett igénybe, ebben benne volt az összecsomagolás is – ideértve nemcsak a műhelyben lévő gépeket, szerszámokat, de az ott található méterárúkat, a folyamatban lévő munkák anyagait, a szabványokat is. Mint egy szabályos költözésnél, nekünk is arra kellett ügyelnünk, ne-hogy valami elveszzen a jövés-menésben. Szerencsére ez nem következett be, amiért a kollégákat illeti a dicséret. A járványhelyzet némileg megkönnyítette a tavaly májusi költözést, egy élő évad közepén ez sokkal nehezebb lett volna. Hátravan még a kalapos- és a cipésműhely költözése, erre a „C” épület átadásával a közeljövőben kerülhet sor. A raktározással kapcsolatban nagyon várjuk, hogy a központi anyagraktárt használatba vehessük a „D” épületben, addig – átmenetileg – a műhelyek kézi raktáraiban oldjuk meg a méteráru raktározását.

A nagyobb beszerzési eljárás részeként folyamatban van egy eszközbeszerzésünk is, így például szárítószekrényt kap a kalaposműhely, új varrógépek és gőzfejlesztős, állványos vasaló érkezik a varrodába, cipőtágító berendezés a cipésműhelybe, de alapvetően jól felszerelt műhelyeink vannak a jelmezgyártáshoz, ezek ahhoz kellene, hogy az eszközpark, a kapacitás bővíthető legyen.

A járványhelyzet, mint mindenkinek, nekünk is megnehezítette a működést. Leginkább az okozott kihívást, hogy az évadban az emiatt történt változásokat kövessük, tehát folyamatos késznelési állapotban vagyunk, hogy ha egy darab mégis bemutatásra kerül, bár a bemutatója elvileg el lett halasztva, mi akkor is tudjuk produkálni a jelmezeket. Nemcsak magunkra, hanem a színpadon szereplő kollégákra is folyamatosan odafigyelünk, hogy a ruhapróbák alkalmával a biztonsági és távolságtartási előírásoknak is minél inkább megfeleljünk. A megbetegedések szerencsére nem sújtották jelentős mértékben a műhelyeket, mindazonáltal meg kell említeni, hogy a női jelmezkészítő műhelyben dolgozó egyik kolléganőnk, Német Józsefné Emőkét elvesztettük. Ez mindannyiunkat nagyon megviselt, ő volt az Opera egyetlen tragikus áldozata a járvány alatt.

Weigand Livia,

a jelmezkészítő műhelyek vezetője

A jelmezfestő műhely

Képek a jelmezműhelyből

